

РЕШЕНИЕ

№ 26079

гр. София, 05.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 12.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **9708** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от

Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е въз основа на жалба, подадена от Я. А. Я., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 8884/27.8.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Жалбоподателят иска да бъде отменено решението като незаконосъобразно, постановено при съществени процесуални нарушения – решението не отговаря на общите изисквания на чл. 59 АПК. Изложените основания са бланкетни, а всъщност не е излагат съображения защо не следва да се предостави статут; те са неясни и не кореспондират на правните норми, което прави невъзможно да се разберат мотивите. В административното производство са неизяснени редица обстоятелства; не е извършена преценка на актуалната ситуация в С., за която е известно, че продължават въоръжени конфликти. Не е ясно защо е прието, че детето е икономически емигрант, както и защо е прието, че може да се върне в Турция. Решението е постановено в противоречие с чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, както и чл. 1А от Женевската конвенция за статута на бежанците, както и Директива 2011/95 ЕС и др. Жалбоподателят добросъвестно е изложил бежанската си история, а това, че обстановката в страната е постоянно напрегнат, е известен. Необходимо е да се изложи и това доколко жалбоподателят принадлежи към определена група, както и наличие на близки в Турция, които да се грижат за него, както и мотиви какво е положението там. Не са изложени мотиви относно спазване на висшите интереси на детето.

Ответникът по жалбата - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет я оспорва и моли съда да я отхвърли поради съображения в административния акт. Твърди, че не са допуснати съществени процесуални нарушения. Правилно е приложен материалният закон. Чужденецът е мотивирал молбата си с икономически причини. Не е ясно защо не е подал молба за убежище в Турция. Не е заявил да е преследван или заплашван по някои от критериите по чл. 8, ал.1 ЗУБ. Със самоволното си напускане на Регистрационно-приемателния център в С. и промяна на адреса е изразил нежеланието си да се ползва от международна закрила. Не е посочен нов адрес; обявен е за издирване, но не е издирен. Спазени са материалният закон и административно-производствените правила.

СГП счита, че жалбата е неоснователна.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), подадена от жалбоподателя на 22.1.2024 г. В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е роден на 1.1.2009 г. в [населено място], С., арабин, мюсюлманин сунит, неженен. Личните му данни се установяват от протокола за интервю по реда на чл. 30 от ЗУБ.

В интервюто за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, проведено на 23.3.2024 г. жалбоподателят твърди, че е напуснал С. през 2023 г., м. септември, се установява в И. до м. декември 2023 г. и влиза не по установения ред в Република България на 8.1.2024 г.

Жалбоподателят мотивирал молбата си с желанието да стигне до спокойна страна, в която да може да работи. В С. се намират баща му, жените му, както и всички негови братя и сестри. Няма роднини извън С.. В С. е работил като гумаджия, а в Турция като шивач. Пристигнал в България с негов братовчед, който е заминал за Германия. В С. твърди, че няма работа. Чувал е, че някъде в С. има конфликти и сражения, но лично той не е станал свидетел на това.

Видно от докладна записка № ОК-315/17.4.2024 г. на РПЦ-С. се сочи, че чужденецът самоволно е напуснал общежитието на [улица] г. е в неизвестност.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че:

-не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма.

-изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне страната по произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна

следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език.

При обсъждане на представените доказателства не са допуснати твърденията в жалбата процесуални нарушения. Видно от оспореното решение, административният орган е обсъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на тези доказателства, защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут.

Решението е постановено при наличие на предпоставките по чл. 15, ал. 1, т. 3 ЗУБ – чужденецът е променил адреса си, без да посочи причини за това. Съгласно чл. 15, ал. 2 ЗУБ ответникът може да разгледа молбата за убежище по реда на чл. 75 ЗУБ при наличие на достатъчно доказателства за неоснователност на молбата за закрила. В случая, макар и да не са изложени изрични мотиви в тази насока, предвид произнасянето следва да се приеме, че ответникът е приел, че са налице посочените предпоставки.

При обсъждане на представените доказателства не са допуснати твърденията в жалбата процесуални нарушения. Видно от оспореното решение, административният орган е обсъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на тези доказателства, защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

В разглеждания случай жалбоподателят не излага твърдения, че е бил преследван по изложените по-горе причини.

Но, независимо от изложеното, следва да се посочи, че така установеното не е мотивирало жалбоподателят да напусне страната, т.е. към датата на приключване на устните състезания / чл. 143 АПК/ не може да се направи извод, че за жалбоподателя съществува основателен страх от преследване по описаните по-горе критерии. Това е така доколкото се установява, че жалбоподателят е напуснал страната на произход не поради опасността от такова преследване, а по икономически причини. В този смисъл следва да се ценят доказателствата във връзка с изявеното от самия него в интервюто, както и молбата за убежище.

Ето защо съдът намира, че не може да се направи безспорен и категоричен извод, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. Така установеното не попадат в предметния обхват на предпоставките на чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилие в С. /така и последната представена по делото справка № ЦУ-1852/27.8.2024 г./ се установява, че държавата по произход на чужденеца все още се намира в състояние на международен конфликт, като споделя изводите на ответника, че състоянието в страната на произход е такова, че би могло да обоснове извод за наличието на предпоставките на чл. 9, ел. 1, т. 3 ЗУБ.

Същевременно обаче следва да се отчете и това, че преди да пристигне без разрешение на територията на Република България, жалбоподателят е пребивавал в Турция за период от близо четири месеца /видно от изявеното от него на проведеното интервю/. С оглед на изложеното следва да се приеме, че са налице предпоставките на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, за да се приеме, че третата страна, от която идва чужденецът /Турция/ е трета сигурна държава. Видно от изложеното от самия жалбоподател, в тази страна той е имал работа, живеел е в безопасност. Причините, поради които е напуснал страната, са икономически.

Видно от представената по делото справка № ЦУ-1082/10.4.2024 г. сирийските граждани, пристигащи в Турция имат възможност да се регистрират като бежанци, на цялата територия с изключение на няколко провинции. Като бежанец жалбоподателят би имал възможност да получи временна закрила от компетентните органи и под такава закрила не може да бъде връщан в страната по произход. Временната закрила включва право на престой до намиране на по-трайно решение, както и осигуряване на основни права и потребности.

Ето защо действително следва да се направи извод, че в страната по произход съществува опасност за жалбоподателя, но предвид ситуацията в Турция, където е пребивавал, тази опасност не е непосредствена. В този смисъл е и решение № 247/3 април 2024 г на Министерския съвет, с което се приема, че Турция е трета сигурна страна.

Предвид така установеното настоящият състав намира, че от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни, установени факти, въз

основа на които да се приеме, че жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата - смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в република България. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материално правните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите и обстоятелствата от личната от личната му история и въпроса относно сигурността в държавата по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. А. Я., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 8884/27.8.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.